

se je za vse narode sveta, a za Slovane pač premalo. Vendar to ni značilno samo za njega, ampak za celo družbo, v kateri je vzrastle, se razvijal in živel. Trikrat je potoval okoli sveta, prenašal v trop-skih pragozdih in na oceanu največje opasnosti in napore, in šele potem se je zavedal, da bodočnosti avstrijske države ni treba iskati na daljnih morjih in samotnih otokih, ampak da je slovanski Balkan stokrat večjega pomena nego najbogatejše prekomorske pokrajine.

V svoji oporoki je določil, da mora biti njegov izprevod pre-prost in da naj se njegovo truplo sežge v krematoriju v Goti. Ni želel, da bi mu sledili za krsto državni dostojanstveniki in drugi velmožje, ki hlinijo svojo žalost. Njegova želja se je izpolnila. Stavec je umrl, a ne minister in poslanik, čigar sobane so krasile dra-gocene, prelestne in pestre perzijske, smirenske in turške preproge. Nihče ni nosil njegovih redov na svileni blazini za mrtvaškim vozom drugega razreda, kateremu sta sledila le dva navadna dvovprežna voza . . .

Moja njiva.

1.

Že zori mi črno klasje,
drevi pojdem žét,
ko ječé razpne peruti
sivi mrak črez svet.

Ostro jeklo bo zvenelo,
tekla srčna kri,
kot na polju smrt kosila
bi o polnoči . . .

2.

Ne šumi, klasje, ne šumi,
in solnce zlato, ne sij,
oj, polje jasno, ne vriskaj
veselib si melodij!

Na licu žalost in solze
mi vroče plaka srce;
iz duše, težke in mračne,
mi bolne pesmi kipe.

Na moji njivi je trnje,
gomile tam se vrsté —
sem ne zaide škrjanec,
ne žarki jasnega dne.

Jaroslavič.

